

Phạm văn Khôi

Vết nhọ

Trích trong tập truyện Vùng xoáy Luân Hồi

Tuy phòng làm việc của tôi thì tuyệt vời, với những phương tiện và thiết bị tân kỳ gần như chỉ việc ngồi bấm nút, ký và ra lệnh. Nhưng cô thư ký xuất hiện là tôi cảm thấy khó chịu. Cô tên Lã Thị Mơ, ba mươi tuổi chưa chồng, chiều cao 1m70, nặng bốn mươi tám cân, đang là tuyển thủ trong đội bóng chuyền nữ ngành. Theo tôi, làm thư ký cho một tổng giám đốc ở một công ty tiếp khách nước ngoài nhiều hơn khách trong nước thì phải là một cô gái xinh đẹp. Tuổi mười chín đôi mươi, óng ả như một bông hoa rực rỡ sắc màu và ngát ngậy hương thơm quyến rũ. Nó làm dịu đi chất hành chính công sở. Làm công bằng cái tổng thể gồ ghề của thời gian... làm giảm đi nỗi lo âu tuổi tác. Làm tăng trưởng độ hớn hờ của những mái đầu hoa râm thừa dinh dưỡng. Tôi còn có một đồng nghiệp coi các cô thư

ký trẻ như một thứ

cây cảnh, một máy điều hoà nhiệt độ không cần điện áp.

Tôi bấm nút gọi cô thư ký. Tôi ngồi đong đưa trên chiếc ghế đệm mút đồ sộ, ngả người

như phi công vũ trụ. Cô ta nói rất lễ phép với thanh âm rất lạ, tựa như phát thanh viên trong

buổi đọc truyện đêm khuya:

- Dạ thưa xếp! Em đã có mặt theo lệnh.

Tôi chán ngấy cái thân hình cao ngồng, và không lạ gì bộ mặt đầy tàn nhang. Đôi tay to

bè chắc đang ôm khư khư chiếc cặp đựng tài liệu bé xíu. Vừa rồi, tôi lệnh cho bên quản

trị sắm một loạt quần trắng áo dài cho khối nữ. Nhưng cô thư ký này không chịu mặc. Tôi muốn

nhân việc này mắng mỏ cô cho bõ tức. Tôi vẫn ngả người trên ghế, mặt hướng về bức thảm

tranh choán gần hết mặt tường miêu tả cảnh “Nhị mã kiểng chân!” màu sắc lòe loẹt đến

phát hoảng. Tôi nói lạnh lùng:

- Tại sao cô không vận đồng phục

- Dạ thưa xếp, em mặc hồng có được!

Lạ chúa! Cô ta chuyển sang giọng quân khu bảy, nó lơ lớ nửa khô nửa cạn. Nhưng,

không hiểu sao cơn giận của tôi bỗng nguôi đi. Có lẽ tôi linh cảm thấy cô nàng đã bị nhiễm

virut “lăn tăn”, thứ bệnh mà chỉ nhè vào các cô chậm chồng xông tới!

- Tại sao cô mặc hồng có được?

-Dạ thưa xếp, xiêm y ngắn quá...em mặc thử rồi, quấy lắm.

Tôi chuyển sự bức bối sang thằng cha trưởng quản trị. Tôi an ủi cô như chính tôi là trưởng

phòng quan liêu:

- Ngày mai cô ra cửa hàng mua bộ khác, tôi sẽ ký phiếu xuất tiền mặt, cô đừng lo tốn kém

- Cảm ơn xếp!

Tôi ngồi lại ngay ngắn muốn để ngấm lại cô thư ký hơn là thay đổi tác phong. Cô ta có vẻ

nhận ra điều đó nhanh hơn tôi tưởng. Cô e lệ, vẻ e lệ của một cô gái “đã toan về già” trông

thật cảm động. Tôi bỗng giật mình khi nhìn thấy một vết nhọ nằm chênh ềnh giữa môi trên

và chòm mũi của cô thư ký. Tuy vậy, nó hợp lý như một bộ râu vốn đã từng có. Tôi thăm

nhận định...nó gần giống như “râu,ria” của Stalin...và... nếu vết nhọ kia thu ngắn hai bên vào một chút thì y hệt “râu,ria” của Hítler? Tất nhiên,

xưa có câu: “Ai nhọ xấu mặt người ấy!”. Nhưng đây thì khác, cô ta là thư ký của tôi, cô ta

nhọ mặt, chắc hẳn mặt tôi trở thành mặt mẹt. Rõ ràng, cô ta không đủ tư cách làm thư ký

cho tôi. Một ý nghĩ chợt thoáng len lỏi trong óc tôi. Cứ để cô ta mang “bộ râu” suốt ngày

hôm nay, phải để cho mọi thấy được cái xấu xa này. Tôi thản nhiên bảo cô:

- Hôm nay tôi mệt, không tiếp khách. Cô về phòng, thay tôi làm việc

đó. Tôi cho phép cô được toàn quyền.

- Dạ thưa... nhưng...

- Không gì hết! Hãy chấp hành lệnh của tôi.

Tôi đưa thẳng hai cánh tay về phía cô, bàn tay dựng lên như thể muốn chen vào họng cô.

Còn mắt tôi nhắm lại, như thể Phật thiền. Tôi muốn để cô hiểu rằng, cái lệnh của tôi vừa

ban xuống là không thể thay đổi.

- Thưa xếp, em xin chấp hành!

Cô xúc động nói, tôi nghe như tiếng của người nghiện thuốc lào.

Tôi uống một hộp bia, rồi thiếp đi trong một tâm trạng hể hả như một kẻ vô học bản tiện

vừa lần được vài chục phân đất của hàng xóm.

Hết giờ làm việc, cô thư ký đánh thức tôi dậy để báo cáo:

-Thưa xếp, đây là toàn bộ các ghi chép trong buổi làm việc.

Cô ta định đưa cho tôi một xấp giấy, tôi gạt đi và nói:

- Thôi! Cô tóm tắt lại bằng mồm là nhanh gọn, khỏi giấy tờ

Tôi ngắm nhìn cô, vẫn y nguyên bộ râu “lưỡng soái!” ngao ngán ngáp dài tiếc cho giấc ngủ

Cô thư ký lẩm rầm:

-Thưa xếp,em tiếp sáu đoàn khách. Ba “Méch” trong nước và ba đại diện, công ty, hãng,

tập đoàn của Đài Loan, Nhật Bản, Đức...

Một linh cảm chẳng lành chợt đến làm tôi lạnh xương sống khi hình dung ra cảnh: Một cô

thư ký với bộ mặt nhợt tiếp sáu đoàn khách làm ăn. Tôi ngắt lời:

- Có bán cháo, ký kết được gì không?

- Dạ thưa!...hồng hết ạ. Họ chỉ vui vẻ cười và “hẹn gặp lại”.

-Trời ơi! Cô giết tôi rồi! Tại cô tất cả, cô ngạc nhiên lắm phải không?
Về mà soi gương
đi! Thật là giết người không dao.

Mãi rên rỉ, cô thư ký biến đi lúc nào tôi không hề hay biết. Tôi ngồi vật
xuống chiếc ghế
tổng giám đốc như đồ tể ném một tảng thịt xuống dưới đất.

Thời gian sau đó. Công ty của tôi gần như ngừng hoạt động, bởi
dòng người du lịch hào
sự nườm nượp kéo đến tìm người đàn bà có bộ râu “Lưỡng soái!”
Thật là nẫu cảnh. Những
lúc ấy tôi chỉ còn cách vào toa lét...ngồi cho thật bền.

Tôi được cấp trên cho nghỉ “hưu non”. Vì những lý do tế nhị mà tôi
không tiện nói ra đây.

Một anh bạn rủ tôi: “Tạp chí kinh tế châu Á có bài về công ty của
ông đấy. Họ chê bai
không tiếc lời và kết thúc với câu - Một công ty thiếu văn hoá!”. Tôi
nắm chặt tay anh bạn,
cố để anh hiểu nỗi khổ của tôi mà đừng bình luận thêm gì nữa. Thế
là hết chỗ nhục rồi!

Về nghỉ hưu, lẽ ra phải thanh thản. Nhưng riêng tôi thì không thể.

Ngày đêm, tôi cứ bị vết
nhọ trên mặt cô thư ký ám ảnh, dần vật. Giá như lúc ấy, tôi bảo cô ta
lau đi thì đâu đến nỗi!

Tôi chợt nhận ra rằng, cái câu: “Ai nhọ xấu mặt người ấy”! của các cụ
ngày xưa để lại là quá ích kỉ!? (ít ra là trường hợp của tôi). Và có
lẽ, chúng ta phải kêu lại là:

“Ai nhọ xấu mặt người thấy ” !?

Từ đây, mỗi khi ra khỏi cửa, tôi tự bôi lên bộ mặt già nua của mình một vết nhọ.

Thang 7.1993

Đánh máy: hnvatoi

Nguồn: Tác giả /VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 18 tháng 2 năm 2008